

ከፈቃዱ ተ/ማርያም(ተዋናይ) ጋር እንጨዋወት

<በብዙ ቴአትሮች፣ ፊልሞች፣ የፊደላዊ ድራማዎችና ትሪካዎቹ ያስደመመን፤ አንጋፋው የተዋጣለት ተዋናይ ጋር ማለፊያ ቆይታ ነበረንና እሱን አመሰግነን እናንተን ጋብዘናል፡፡>

ቢታደለ አያሌው || 2015-09-06

፩) ትውልድ(ቀንና ቦታ)፣ ቤተሠብ፣ ...

የሐ:- ቅድመ ቃለ ምልልሳችን ማለፊያ ነበር። ለካ እንዲህ ጨዋታ አዋቂ ነህና?

ፈቃዱ:- ምን ታደርገዋለህ፣ ካገሩ ነው። ሲልብን ድሮውንም እንዲህ ነን።

የሐ:- መቼም አንተን ላንባቢዎቻችን እናስተዋውቅ ብንል ማፈራችን ነውና ወደ መሀል ጥያቄዬ ብናልፍስ?

ፈቃዱ:- አለፍ፤ ማን እንቢ አለህ?

፪) ሙያ፣ አስተዋጽዖ፣ ተሰጥዖ

የሐ:- በዋናነት ተዋናይ ብቻ ነህ ጋሽ ፍቄ። ግን የልብን ስሜት አውጥቶ ለመንገር ተዋናይነት ብቻ በቂ ነው?

ፈቃዱ:- ሲቻል ነዋ ታዲያ። ጽሑፍ ወይ ሌላ ሙያ ላይ የለሁበትም ያን ያህል። ብቸልና እንደሌሎቹም ብጽፍ ደስ ይለኝ ነበር። አሁን አሁን ግን እያሰብኩ ነው። ምክንያቱም በእድሜዬ የካበተ ነገር ስለሚኖረኝ፣ ሌላው ቢቀር የራሴን ታሪክ እንኳን ብጽፈው እላለሁ። ያም ሆኖ ግን እገሌ ስለጻፈ ብዬ አልነሳም። እነ እገሌ ስለቻሉ ነው የጻፉት፣ እኔ ደግሞ ይልቁን ትውና ነው የሚሆንልኝ። ይኸ አቢይ እምነቴ ቢሆንም የወደፊቱን አላውቅም።

የሐ:- ግን የሚያስቀናህ ሙያ የለም? እንዲያው ቸየበት ሙዚቀኛ በሆንኩ ኖሮ፣ ቸየበት ደራሲ በሆንኩ ኖሮ፣ ሠዐሊ በሆንኩ ኖሮ፣ ... ብለህ የምታስቀልለት ሙያ የለም?

ፈቃዱ:- እኔ በተሳካቸው ሰዎች ነው የምቀናው - መንፈሳዊ ቅናት። እንጂ ራሱ እኔ ያለሁበት ሙያ ነው ለኔ ዋናው። ወድጄውም ነው የገባሁበት። ስለዚህ የትኛውንም ጥሩ የሰራ በየትኛውም ሙያ ያለስስት ከማድነቅ ሌላ ይህንን በሆንኩ ብዬ የምመኘው ሙያ የለም። ከሙያዬ ሌላ።

የሐ:- በእናንተ ጊዜ ኢትዮጵያን ሁሉ ትዞሩ ነበር። ወዲያ አስመራ ሳይቀር በየ ክፍለ ሀገሩ ትዟዟሩ ነበር ቴአትር ልታሳዩ። ያኔ ተችሎ አሁን የተቀዛቀዘበት ምክንያት ምን ይመስልህ?

ፈቃዱ:- እንግዲህ ምን መሰለህ? ትኩረት ቢያጣ ይመስለኛል። እዚህ የተሰሩ ጥሩ ቴክኖሎጂ ሌላውም የሀገራችን ክፍል እንዲደርስ ለማድረግ ተንቀሳቃሽ ቢጠፋ ይሆናል። በፊት ግን እኛ በውሎ አበል 10ብር እየተከፈለን እንዳልከው እንደነበር። ያውም ቴክኖሎጂ ብቻውን ሳይሆን ከባህላዊና ዘመናዊ ሙዚቃ ጋር ነበር። እና መሄዳችንን ቀድመን ስናውቀው የቴክኖሎጂን ነገርም ቢያንስ ቢያንስ ሀገር አቀፍ ነበር። የጋራ ርዕሰ ጉዳይ እናነሳ ነበር። ... አሁንም ግን ጨርሶ የተተወ አይመስለኝም። አልፎ አልፎ ተጓዥ ቴክኖሎጂ አሉና።

የሐ:- ትወናን በልምድ ብቻ ነው ወይስ ስርዐትና ጠባቤን ተምረኸዋል?

ፈቃዱ:- ልምድ ብቻም፣ ትምህርት ብቻም አይበቃም። ሹለቱም ሲሆንልህ ነው የሚሞላልህና ትምህርት ባንድም በሌላም ተምሪያለሁ። መጀመሪያ ጋሽ ተስፋዬ አበበ/ፋዘር/ ዘንድ ነበር የገባሁት። ሀገር ፍቅር «የቴክኖሎጂ እድገት ክብብ» ይባል በነበር ጊዜ ማለት ነው። እዚያ ቀዳሚዎች እነ ተሥፋዬ ገሠሠ ሁሉ እየተጋበዙ ያስተምሩን ነበር። ከዚያ ማዘጋጃ ቤት ተቀጠርን። ኋላም ዩኒቨርሲቲውና ባህል ሚኒስቴር ተስማምተው ይመስለኛል፤ የተወሰነን ሰዎች ተመርጠን ዩኒቨርሲቲ ገባን። እዚያ ብዙ ብዙ አወቅን። ከዚያ ሹለት አመት ተኩል እንደቆየን አሁን በማለውቀው ምክንያት ተቋረጠ። ያም ሆኖ ግን ተጠቅመንበታል። እንዴት እንዴት አይነት «ፕሮዳክሽኖች» እንሰራ ነበር።

የሐ:- የምስክር ወረቀት ነገር አለሰጧችሁም ታዲያ?

ፈቃዱ:- እንዳሰብነው አልነበረም ነው እንጂም የሆነ ወረቀት ሰጠውናል። እኛ ያሰብነው ዲፕሎማ ወይ ከዚያ በላይ ነበር። ግን ዩኒቨርሲቲውና ባህል ሚኒስቴሩ በመጀመሪያው ልክ አልተባበሩም ነበር። ዞሮ ዞሮ በኋላ እንዳደረኩት የግል ጥረት ስጩምርበት ሙሉ ሆነ።

የሐ:- ብዙ ቴክኖሎጂ፣ ብዙ ፊልሞችና ለቁጥር የሚያታክቱ የፊደሎች ስራዎችን ሰርተሃል። እንዲያው ዞር እያልህ ትታዘባለህ? «ይኼን ቴክኖሎጂ በመስራቱ ማን ምን ተጠቀመ? ባልሰራውስ ኖሮ ማን ምን ይገድልበት ነበር?» እያልክ ትመዘናለህ ወይስ መስራቱን እንጂ ምን ተዳዩ ባይ ነህ?

ፈቃዱ:- አሠይ! «ለቁጥር የሚያታክቱ?» አሁን እንዲህ ይባላል? ለምንድን ነው ደግሞ የሚያታክቱ በል? ይቆጠራሉ እንጂ። ቴክኖሎጂም የፊደሎች ስራዎችም ምን ቢበዙ እንኳ አንድ ሹለት ተብለው ይቆጠራሉ። /ሳቅ/ ... አይ አያለሁ። ያመጣውን ለውጥ አያለሁ። ያኔ በስሜት ወይ በተልካሻ ልዩ ምክንያት የገባሁበትን ብታይ ወዲያው ተመልካቹ አጻፉ ሰጥቶኛል። «ምን ነካህ» ሲለኝ እሰማለሁ። እኔም ውዩ ሳድር ይህንን ባልሰራሁት ኖሮ እላለሁ። አሁን ለምሳሌ እኩይ ገጸ ባህሪ ስጫወት ሰው አይቀበለኝም። እኔ ሁሉ ንጉስ ወይ በነ ሰው ሆኜ ብቻ እንድንጫወት ብቻ ነው የሚፈልግ። ይኸ ታዲያ ከስስት የመነጨ ነው። ... እኔም ዞር ብዬ ስራዎቼን ሳይ አንዳንዴ ዝም ብሎ ነገሮች አገኛለሁ። ዝም ብዬ አብረን እንስራ ስላሉኝ ሁሉ ለትብብር የሰራኋቸው ስራዎችም አሉ።

የሐ:- ጋሽ ጸጋዬን እንደተዋናይ እንዳንተ የሚያውቀው ሰው ያለ አይመስለኝም። እንዴት ነበር ያንተና የጸጋዬ ገብረመድኅን ጊዜ? መቼም ሹለት ሶስት ቴክኖሎጂ እሱ ጽፎ አንተ ተውነሃል።

ፈቃዱ:- ሺህ ሹለት ሶስት ብቻም አይደል። ብዙ ነው። እና በቅርበትም አውቀዋለሁ። አንዳንዴ እንደጻደኛ አንዳንዴ እንደ ሙያ አጋር ሆነን ያሳላፍናቸው ጊዜያት የሚረሱ አይደሉም። በዚያም ላይ ድፍረት ከተባለ የምንዳፈረውም እኛ ነበርን። አሁን ለምሳሌ ቴዎድሮስን ስንሰራ አንድ ቆንጊል ካሜሮን የሚባል ባህሪ አለ። ከእንግሊዝ ኢትዮጵያ ጥያቄና መልስ የሚያመለክት ሰው ነው። እና ይኸ ሰው ጥያቄ ለንግስት ቪክቶሪያ ልከነው የራሱን ጉዳይ የትም ሲያከናውን ከርሞ ይመጣል። ከዚያ «የታላ የደብዳቤያችን ምላሽ» ብዬ -እኔ እንደቴዎድሮስ- በቃሪያ ጥፊ አጣፋለሁ። ይኼ ከሆነ በኋላ ሹለት ገጽ ንግግር ያውም ስለ ቁራ የሚያነበንበ ቃለ ተውኔት ጽፏል። «አህ! ይህንን እንዴት ነው

የምለው?>> አልኩት ለጋሽ ጸጋዬ። <<ይህንን በዚህ ስሜት ልለው አልችልም። ጸረ ጡዘት ነው ብዬ እምቢ አልኩ።>>
ይህ እንግዲህ ድፍረት ነው በወቅቱ። ከዚያ አዘጋጁ ጋሽ አባተና ገብርዬን ሆኖ የሚጫወተው ገብርዬም ወደኔ አደሉ።

የሐ:- ምን ይሰማህ ነበር ግን የእሱን ብዙ ድርሰቶች በመጫወትህ? እድለኝነት? ደስታ? ...

ፈቃዱ:- በጣም እንጂ። ትልቅ ደስታ። ለምን ብትል የእሱን ቴአትር ስንጫወት የሆነ ከፍታ/standars/ ይሠጠናል።
ከቬክስፔር እኩል ነው እሱ። የኛ ቬክስፔር ጸጋዬ ገብረ መድኅን ነው። እንዲያውም የእሱን ቴአትር ተጫውተን ሌላ ስንሰራ ከሆነ ንጉሰ ነገስትነት ተሸረን ተራ ገባሪ የሆንን ያህል ይበርደን ነበር። እኔ በተለይ። እንኳን ስለ እሱ ድርሰት ምጥቀት ይቅርና ለኛ ለተዋናዎቹም ለተመልካቾቹም ልህቀት ነበር። እኔ የእሱን ድርሰት ወይ ትርጉም ለመተወን የግድ ወደ እሱ ችሎታ መተካከል ነበረብን። የእሱ ድርሰቶች ከተዋናዎቹም ካዘጋጁም ከታዳሚውም ልዩ ችሎታ ይፈልጉ ነበር። ዋዛ አልነበሩም ከብደታቸው! አሁን ለምሳሌ 70ዎቹ ዐመተ ምህረት ላይ አብዮታዊ ቴአትሮች ነበሩት። እንደ <<ሀሁ በስድስት ወር>>፣ <<መልክተ ወዛደር>>፣ <<አቡጌዳ ቀይሶ>>፣ <<መቅደም>>፣ <<ሀሁ ፕፑ>> ያሉት ማለት ናቸው። እኛ እንግዲህ አብዛኛዎቻችን ተጫውተናቸዋል። ግን እሱ ይገርምሃል ከባድ ነው። ያሳስትሃል። አንተ በጣም ወገናዊ ሆነህ <<አቤት መንግስትን ወይ እገሌን በአሸሙር ነገረልን!>> ብለን ስንደሰት እሱ ያሰበው ግን ሌላ ይሆናል። በጣም አሻሚ ከመሆኑ የተነሳ ይወሳሰብብን ነበር።

የሐ:- እሱስ በእናንተ እንዴት ያለ ስሜት ነበረው?

ፈቃዱ:- እሱማ በእኛ ይረካ ነበር። ከእሱ ደግሞ ይልቁን የምወድለት ነገር ቴአትሮቹ በተመደረኩ ቁጥር ከልምምድ ጀምሮ አብሮን ይገኝ ነበር። ይመጣና ከመድረክ ጀርባ ይዘርና ወደ መብራት ክፍል ብቅ ይላል። ከዚያ ይመለስና ለክፍን ወይ ተናግሮን እንደገና ወደ ህዝቡ መሃል ይገባል። ቁጭ ብሎ ይመለከታል። እና ራሱ የፈጠረው ስራ እንዲያ ከሌሎቻችን ችሎታዎች ጋር አክለን ስንጫወትለት ደስታው ነበር መቼም። ምናልባትም በእኛ የሚቀና ሁሉ ይመስለኛል። ምነው እኔው ራሴ በተጫወትኩት ኖሮ የሚል ይመስለኛል። አሁን እነ ተስፋዬ ሳህሉ፣ እነ ወጋየሁ ንጋቱ እንዲያ በስሜት እያበዱ እየዘለሉ ሲጫወቱት ሲያይ ገምት የሚሰማውን።

የሐ:- እሱ ግን ትወና አይሞክርም ነበር?

ፈቃዱ:- ያዘጋጅ ነበር እንጂ። ባብዛኛው እንዲያውም ሌሎች ቢያዘጋጁት እንኳ እሱም ጣልቃ ይገባ ነበር። ግን በመሰለው ብቻ ስለሆነ የሚያዘጋጅ ከዋና አዘጋጅ ጋር አይመጥንም እምብዛም።

የሐ:- ኑሮውስ እንዴት ነበር?

ፈቃዱ:- ኑሮው ጥሩ ነበር። ልጆች አሉት፣ ባለቤቱ አለች። ጥሩ ይኖር ነበር። ምክንያቱም ቴአትሮቹ በየጊዜው ይታዩለት ነበር። አንዱ ለምሳሌ ቴዎድሮስ ብቻ አምስት ስድስት አመት ታይቷል። እና ደህና ነበር ኑሮው። በፊት ደግሞ ባህል ሚኒስቴር ደግሞ ትልቅ ደረጃ ነበረው። ቋሚ ተጠሪ የሚባል ማዕረግ። ባንድ ወቅትም የብሔራዊ ቴአትር ስራ አስኪያጅ ነበር።

፫) መሰናክሎች፣ ማለፊያ ጥንካሬዎች

የሐ:- ወደ ሙያው ለመግባት ቀላል ነበር? አሁን በብዛት እንደሚባለው <<ድንገት መንገድ ላይ አግኝተውህ ለዚህ ገጸ ባህሪ ልከኛ ነህ>> ተብለህ ነው? ወይ <<ካፌ ማኪያዮ ስትጠጣ አይቶ አንድ አዘጋጅ መረጠህ?>> ወይስ እንዴት ነበር?

ፈቃዱ:- አይ ቀላል አልነበረም። ብዙ ነው የለፋሁ።

የሐ:- ጋሽ ጸጋዬ በነገሩ፣ «ሰው አንድም ሀ ብሎ በፊደል፣ አንድም ዋ ብሎ ባሳር ይማራል» ይል ነበር። ምን ይቸግርሃል አንተን?

ፈቃዱ:- አሁን በድንገት ትዝ አይለኝም። ሌላ ጊዜ እነግርሃለሁ።

፬) እሱን አጥተን እንዳናጣው ነገር

የሐ:- ወዳንተ እንመለስና፤ ለምሳሌ መንግስቱ ለማ የእሱንም የአባቱንም ግለ ታሪክ ጽፎ አቅርቧል። አንተስ ሃሳቡ የለህም? ምክንያቱም የአንተን ግለ ታሪክ ብትጽፍ ወይ ብትጽፍ፣ ጎን ለጎን አብረውህ የኖሩና የሰሩ ብዙ ሰዎች ስማና ታሪክ መጠቀሱ አይቀርም። እንዴት ታየሃለህ ይህን?

ፈቃዱ:- አለ እየተጀመረ ነው። ማለት እንደዚህ የሚያስቡ ሰዎች አሉ። ብትጽፍስ? ብትጽፍስ? የሚሉኝ አሉ። ምክንያቱም አሁን በሚመጣው አመት ጡረታ መውጫዬ ነበር። ግን ትንሽ ሳይጨመርልኝ የቀረ አይመስለኝም። እና ወደዚህ ብዙር ክፉም አይሆን ባይ ነኝ።

የሐ:- እኛ አገር እንዲያውም ደግ አይበረከትልን? አንተስ እንዲያው እድሜህም ቀላል አይደል። እና በድንገት አጥተንህ ወይኔ ከምንል ኑና ከኔ ምን ውሰዱ ትለናለህ?

ፈቃዱ:- ሰው መቼም ያለውን ነው የሚሰጠው። እስካሁን ስኖር የሰማሁትን ያየሁትንና የታዘብኩትን ለወጣቶቼ ባካፍል ደስ ይለኛል። አመጣጤንና እድገቱን ልክ አናንተ በያዛችሁት መንገድ ለማስተናገድ አስባለሁ። በግል ደግሞ ወጣቶች ሲጠይቁኝ እምቢ አልልም። እታዘዛለሁ። ምክንያቱም ወጣትነት ከባድ ነው። አላማ ቢስ እንዳይሆኑ መስመር ለማስያዝ እሞክራለሁ።

፭) መርሆች፣ የህይወት ፍልስፍናው

የሐ:- አንዴ ባህርዳር ባለው ሙሉዓለም ባህል ማዕከል መጥተህ ፊት ለፊት ስትናገር ሰማሁህ። «ግቢውን አረንጓዴ አድርጉት እንጂ፣ ... ስብሰባ አታብዙበት፣ ... ወጣቶች ራሳችሁን ጠብቁ፣ ...» እንዲህ በደረቁ ፊት ለፊት ስትመክር ሰምቼሃለሁ። እንዴት ነው አስተያየትህ?

ፈቃዱ:- ሻረ ሲጀመር ሙሉዓለም አልመጣሁም ተው?

የሐ:- መጥተህማ «የቴዎድሮስን ስንብት» ሁሉ ትንሽ ብለንልሃል። መምጣቱን መጥተህ ነበር።

ፈቃዱ:- ማን ነው ያለው?

የሐ:- ይኸው እኔ። ነበርኩ እኮ በጉባዔው።

ፈቃዱ:- ዉሸት። አትከራከረኝ በከንቱ። ይልቅ ባህር ዳር ሌላ አዳራሽ ላይ ተገኝቼ አውቃለሁ። ያኔ እነማዲንን ሁሉ ነበሩ። አርበኞች ነበሩ። እኔ ደግሞ ቴዎድሮስን ትንሽ አነብንቤ አርበኞች ሁሉ እንባቸው መጥቶ እንደነበር ትዝ ይለኛል። ታዳሚው ሁሉ። እና ሙሉዓለም ጥሩ ባል ማዕከል እንደሆነ እሰማለሁ እንጂ አልመጣሁም።

የሐ:- ግዴለም እሸነፋለሁ። ግን አስተያየት ላይ ወዴት ነህ?

ፈቃዱ:- አስተያየት ላይ ፊት ለፊት የምሆነው ለአድናቆት ሲሆን ብቻ ነው። አድናቆት ላይ ንፍገት የለኝም። በደስታ በሰው ፊት ቆሜ ነው የማደንቅና የማመሰግነው። የማላውቀው ሰው ቢሆን እንኳ። ነቀፌታዬን ግን ጥንቃቄ አበጅለታለሁ። ስሜት ላለመጉዳት እቸገራለሁ። <እንዲህ> ብለውስ <እንዲያ> ቢከፋውስ እላለሁ። ዞሮ ዞሮ መናገሬ ባይቀርም።

የሐ:- ፖለቲካ ላይስ እንዴት ነህ? እድሜህ እኮ ይፈቅዳል።

ፈቃዱ:- እኔ አላውቅበትም። ወደፊትም ቢሆን ምንም ቃል የምገባው ነገር የለኝም። እድሜህም ይፈቅዳል ያልከው ተደራጅተህ ፓርቲ መስርት ለማለት ከሆነ አልቸልበትም።

የሐ:- አይ አይ። እድሜህና ደረጃህ የሚፈቅደው ለሚዛናዊነቱ። እንዲህ ጽንፍና ጽንፍ የሆኑ የፖለቲካ ክርክሮች ሲነሱና እድሉን ስታገኝ ሽማግሌ ለመሆን ማለቴ ነው። በወይይቶች መሃል፣ በጨዋታዎች መሀል፣ ወዘተ። <ሰው መቼም በኢኮኖሚ እስካለ ድረስ ከፖለቲካ አይወጣም> ይባላልና።

ፈቃዱ:- ችረ ምኑን አውቄው ጃል።

የሐ:- አንዳንድ የዕምነት እንቅስቃሴዎች ላይ አይሃለሁ። በተለይ <የቅዱስ ጊዮርጊስን> ታሪክ ከእነ አበበ ፈለቀ፣ መሠረት መብራቴ እና ሌሎች ሆናችሁ ጥሩ ተርካችሁታል - የትርጉም ፊልሙን። እንዴት ነህ በእምነት በኩል?

ፈቃዱ:- እምነትማ ያው የግል አይደል። መቼስ ላንዲት ነፍሳችን ... እሱ ደስ ይለኛል። ሰው ፈሪሃ እግዚአብሔር ሲኖረው ልክ ይገባል። <የጥበብ መጀመሪያው እግዚአብሔርን መፍራት ነውና>።

የሐ:- ለዛሬ ይህን ይመስላል። በምርቃት እንለያይ?

ፈቃዱ:- ምን ያህል የምትፈልገውን ነገር እንደሰጠሁህ አላውቅም።

የሐ:- እኔም ምን ያህል የምፈልገውን እንደጠየኩህ እንጃ። ብቻ እያደር <ይህን በጠየኩት ኖሮ> የሚል ጥያቄ እንደሚኖረኝ እገምታለሁ።

ፈቃዱ:- ታዲያ ያኔ አለሁ። በእናንተው ቋንቋ፣ <አንፋታም> ...

የሐ:- እውነት ያድርገው። አይለያየን። ያገናኘን። ያክብርልን።

ፈቃዱ:- አሜን!

፩) ምንጮቻችን

ቀጥተኛ ቃለ ምልልስ፣ የሐ ቤተ ጥበብ